

(המשך מעמוד 15)

ושחיות אדם מפקדות על הבסיס. הוא התחנן שהוריו יעבירו אותו משם. האב דיבר עם הקצ"נית בכקו"ם, והיא הבטיחה לעזור. בינתיים ברח ארו שוב מהמתחם.

למחרת הביא אותו אביו בעצמו למחנה ונפגש עם מפקד המחנה, סרן חיים משה והרס"ר פיצה נאפסו. אמר רתי להם: אני מוסר לכם את הבן שלי. הוא ילד טוב. הוא אמנם ברח מפה פעם, אבל אם תטפלו בו אני בטוח שתינהו ממנו. הוא כמו פלסטלינה. תקחו אותו כמו את הבן שלכם. הם הבטיחו שיהיה בסדר.

באותו יום היתה שימחה מישפחתית אצל מישפחת שטרית, וארו שוחרר בצהריים. למחרת חזר בעצמו למחנה בבוקר. אבל הוא לא חזר ברצון. לפני שחזר אמר לאמו: אמא, אתם לא יודעים איזה אנשים יש שם. אם אני אמת אתם תתחרטו ותבכו, אתם לא שומעים מה שאני אומר לכם? היא ענתה לו כי אייפאשר לעבור

ארז שיטריט

הרגשתי שהילד הונך ל..."

מבסיס לכסיס תוך יום, וכי עליו להיות סבלני. זה היה היום השלישי. אמרתי לו: היום פעמיים כי טוב, הוא אמר. אין בעיות! אבל לא הסתכל לי בעיניים. בערב החזירו לי אותו גוסס הביתה."

הייתי היסטורית!

ב ערב ב"5 טילפנו מהצבא לבית שיטריט. סיפרו שארו ניסה לברוח ונפל מג"פ. אמרו שלא נפגע וש.אין לו אפילו שריטה. ביקשו שיבואו לקחת אותו מבסיס סמך, שבו יש מרפאה. האמא רצתה לבוא, אבל אלון אמר שלא יתנו לה להיכנס, והוא בא עם אביו.

בכניסה חיכו לנו נאפסו וסרן חיים. סיפרו שארו ברח, נתפס ונפל מהג"פ. לא אמרו שום דבר על פגיעה. נכנסתי למרפאה וניסיתי להושיב אותו, אך הוא נשכב מיד. שאלתי את ארו מה קרה לו והוא אמר: מחכה לי מישפט!

אחות סגרה סביבנו את הווילון. ראיתי שהוא מעורפל. חשבתי לעצמי שבטח קיבל וריקת הרגעה. נתתי לו שתי מכות קלות בפניו, כדי לעוררו, וניסיתי להקימו, הוא לא כלייך יכול היה ללכת."

כאן התערבה האם: שלמה מעולם לא הרביץ לילדים. הייתי אומרת לו שזו לא דרך לחנך לרדים, שהוא צריך לפעמים להכות אותם. אני הייתי מכה בטוסיק. אבל הוא לא מסוגל!"

האב, ארו הלך במצב של ריחוף. תמכתי בו, הרמתי אותו, אלון היה מאחורי. מדרגות ארו מעד, אבל לא נפל ולא נחבט, ואני מעולם לא הכיתי אותו. אפשר לבדוק אותי בכל דרך אפשרית על כך.

תפסנו בארו שנינו והוצאנו אותו לחצר. השכננו אותו תחת עץ, ואז עבר שם הרופא שוב. אני לא ראיתי פצע בראשו של ארו, אבל הוא התלונן כל הזמן על כאבי ראש. שאלתי את הרופא מה אפשר לעשות עם הילד, אבל הוא אמר שזה שוק. הילד יריגע ומחר הכל יהיה בסדר והוא יחזור לבסיס. הרופא רצה להביא

לא כדאי להכין את הילד ללידה בשלבים הראשונים של ההריון. הציפייה הארוכה וההתעסקות בנושא מכניסים אותו ללחץ מיותר והוא גם בטוח שזה יקרה מחר בבוקר.

הוא מרגיש מרומה. הבטיחו לו חבר, אבל אפילו לגעת בו אייפאשר, ועל אחת כמה וכמה אייפאשר לשחק איתו. הוא רואה שבכל פעם שהתינוק הקטן משמיע ציוץ, אבא ואמא קופצים אליו. בכל פעם שהוא בוכה, אמא לוקח חת אותו ומחבקת אותו כזרועותיה ובר תנת לו לאכול מבקבוק, ומחליפה לו חיתולים, ומטפלת בו כמו בחפץ יקר. ואז הוא חושב לעצמו: אם גם אני אפי סיק לאכול לבד, ולעשות לבד פיפי בסיר, אמא תצטרך לטפל גם בי. והוא מתחיל להילחם על מקומו במישפחה, וחוזר לעשות את צרכיו במיכנסיים ודורש לקבל את בקבוק החלב. אבא ואמא, המבינים את מצוקותיו, ושיצפו להן, חושבים שמוכרחים לפי צות אותו. אמא אינה מעזה לנשק ולחבק את התינוק בנוכחותו של הבן הבכור, כדי שלא יקנא, ואבא אומר לו: עוזב אותו, הוא סתם קטן ולא מבין. אנתנו גדולים."

איך להיות הורה מאת ענת סרגוסטי יועצת זיווית אברמסון

ה קורה בערך כך: בבית גדל ילד לתפארת. מתוק, חמוד, חכם. הוא ממלא את הבית בשימחה ובאופור. הוא מרגיש שהוא מרכז העניינים. הכל סביב כביס סביבו ודואגים לשעשע ולעניין אותו.

ואז מחליטים ההורים הגאים להעריך לו את, או אחות קטנה. אמא נכנסת להריון, היא מתרגשת, אבא מתרגש. כעבור כמה זמן הם מבשרים לבן הקטן שצפוי תינוק בבית.

מתחילה תקופת המתנה אינסופית. הקטן שומע ואינו קולט כל-כך את משמעות הרבר. הוא בטוח, כאשר שמע את הבשורה על הרך הצפוי, שלמחרת, כש יחזור מן הגן, יהיה לו תינוק בבית, ולא כך הוא.

הקטן אינו קולט את מלוא משמעותו של הזמן, ותישעה חודשים של ציפייה הם זמן ארוך מאוד. הוא נוטה לשכוח את האירוע העומד להתרחש, אך הגדולים שסביבו טורחים להזכיר לו מדי פעם את הלידה המתקרבת.

תינוק חדש באישפחה

דול מהבית כמה שיותר, כדי שלא יהיה בחברתו של אחיו התינוק. והם מפצים אותו בכילויים ובמתנות. פעולות אלה מחזקות את הרגשות שמשוה נורא קרה לו, ושחייבים לפצות אותו כל הזמן. הוא הופך יותר תובעני. הוא מקבל כפשוטו את המסר שהקטן הוא, סתם יצור צורח, ומתחיל גם הוא להתעלם ממנו. אין הוא מפתח כל פיו רגשות, אינו מתייחס אליו. וכך חולפים להם הימים, ואמא מגיביה לבת התינוק לתישוקות וחיבוקים רק כאשר הוא הגדול איננו בבית, או כאשר הוא ישן. והיא עושה זאת בגניבה, בחושך, בחדר השני.

אסור לתת לילד את ההרגשה שדבר נורא יקרה מפני שאמא נכנסה להריון

לסיות. והוא לא מבין איפה החבר שהביטו לו, ולמה היצור הקטן אינו יכול לבוא ולשחק איתו בחדר. זמן קצר אחר-כך מתחיל מיצעד האורחים הבאים להזין את עיניהם. הם באים בורם, נכנסים הביתה ורצים מייד לחדר להביט ביצור הקטן שאך זה נר לר. כדרכם הם חולפים על פני הגדול בסערה, מבלי להביט בו כלל, והוא נזח ושכוח ומתחיל לאצור כתוכו רגשות יזעם על אחיו הקטן, תיסכול ומרירות.

הכל מתחילים להפצץ אותו כבשר לות, כמו: יהיה לך אח קטן בבית? אמא לוקחת אותו מדי פעם לשוחות נפש ומתחילה להכין אותו לשינוי המשמעותי שיחול בחייו: אתה תהיה הגדול, ויהיה לך אח קטן, שתוכל לשחק איתו וללכת איתו לטייל, ולא תהיה עוד לבד."

ככל שמתקדם ההריון וביטנה של אמא תופחת יותר, מתמלאים ההורים חרדה ורגשות-אשם כלפי בנם הקטן. הם חוששים שהוא יקנא בעולל שיצטרף למישפחה. הם בטוחים שאטון נר רת ואיום עומד להתרחש בחייו של הבן הבכור. הם מתחילים לנהוג בו ברכות, ומעבירים אליו את תחושת האסון המתקרב.

יצור צורח" אז מגיע רגע הלידה. אמא נעלה מת מהבית לשלושה ימים. אבא, הסיים והסבתות, עטים עליו מייד ומתיחלים לפצות אותו באהבה ובמתנות. אמא חוזרת עם התינוק הביתה, והוא רואה לפניו יצור קטן וחסר-אונים. הוא ניגש להביט בו מתוך סקרנות, מושיט אליו יד ואבא ואמא קופצים כמו נשר כיינתש ואומרים: תיזהר! לא בראש! אל תגיע! או פשוט חוטפים אותו ובהח

כמה גדלת! רשא התינוק הנוסף עלה בקבר צה בבית-הספר להורים באופן מר חשי ביותר. מכיון שאחת האמהות נמצאת בחדר השיעי להריונה, והי הורים רצו להתייעץ עם מיכל, המנחה, ועם הקבוצה, כיצד לנהוג כאשר יגיע התינוק החדש לבית, וכיצד לנהוג בשני הילדים הגדולים. מיכל סיפרה מיקרה קיצונית: להורים של ילד בן 4 נולד תינוק. אבא נסע לקחת את אמא עם התינוק מבית החולים הביתה. הוא לקח איתו את בנו